

Běžecká výzva

Dalibor Boubín

Ze zpráv na sociálních sítích a v ostatních médiích jsem nabyl dojmu, že běh je něco, bez čeho dnes nelze společensky obstát. Kdo neběhá, jako by ani neexistoval. A protože jsem na svou existenci poměrně dost fixován, rozhodl jsem se přispět komunitě běžců i svým nezanedbatelným výkonem.

Jako dítě jsem běhával. Dokonce i jako dospívající mladík jsem před mnoha a mnoha desítkami let pokořil nejednu míli. Mou doménou se po nějakou dobu stal orientační běh, zatímco klusat po okruhu mě k smrti nudilo. Rozhodnutí zapojit se do všeobecného běžeckého nadšení mi tedy přišlo jako něco zcela přirozeného. Určitě to bude jako s tou pověstnou neschopností zapomenout znalost jízdy na kole. Nebo ne?

Vybavil jsem se novými běžeckými botami, zářivě žlutou reflexní větrovkou a extrémně chytrými sportovními hodinkami, kvůli jejichž pořízení jsem se celý předchozí rok omezoval. Vida, i tímto způsobem lze zařídit snížený příjem nadbytečných kalorií. Vcelku snadno jsem naopak odolal pokušení navléci se do elastických kalhot či dokonce kraťasů stejných vlastností. Šediny jsem zakryl vysloužilým šátkem. Ne snad že bych se za ně styděl, ale matně si vybavuji, že pot stékající do očí člověku na pohodě nepřidá.

Jdeme na to.

S ohromným nadšením tedy vybíhám. Proč s nadšením? No přeci proto, že jsem: a) překonal svou vlastní lenost... b) nenechal jsem se odradit děsivě vyhlížejícím mrakem na severozápadě... a konečně za c) přežiju-li následující hodinu, budu se mít na Facebooku a Instagramu čím chlubit!

Po deseti krocích si vzpomínám, že jsem zapomněl spustit aktivitu typu běh na svých nových hodinkách, jež mě dle prohlášení v návodu nejspíš z hlediska intelektu i dostupných funkcí vysoce převyšují. Přecházím do volné chůze a chybu vzápětí napravuji. Tak vpřed!

Dalších dvacet kroků a mě dohání nový pocit nejistoty. No jasně! V tomhle nízkou oblačností způsobeném příšeří bych bez brýlí mohl mít potíže. Vrátit se, či nevrátit, to je oč tu běží. Vybavilo se mi jen pár dní staré ponížení, kdy jsem dioptrie zanedbal a pes mne po klopýtnutí v lesním šeru vláčel několik metrů po břiše. Dobře si pamatuji, jak hořce jsem své lenosti tehdy litoval. Takže rozhodnuto.

Vybaven optikou znovu vyrážím. Po nových deseti krocích mi dochází, že jsem pro změnu původní měření běhu zapomněl vypnout. Hlavou mi prolétá bouře nejistoty: mám se zastavit a restartovat aktivitu od počátku? Nebo raději pokračovat s tou již spuštěnou i za cenu toho, že výsledek nebude odpovídat skutečné trase a doopravdy propálenému času? No jo, ale v tom prvním případě mi zase bude chybět těch deset kroků a čas do nich investovaný! Hrome, pro co se rozhodnout? Běž, hochu, běž, řekli Forrestovi, a tak supím dál.

První dojmy.

Krise přichází již na konci bloku. Kam se, sakra, propadlo moudro o jízdám kole? Plíce pálí, stehna hoří, lýtkové svaly tuhnu. Vrhnu pohled na displej pyšně zdobící levé zápěstí. Nula celá a jedna desetina prvního kilometru. Ohlížím se. Kdesi v polovině překonané vzdálenosti leží v prachu má cestou vypuštěná duše a hned vedle ní i plíce. Sípavě se jim omlouvám, ale nemyslím, že by mě slyšely. Neslyšel jsem se ani já, a to jsem funěl jen kousek od vlastních uší.

Na trase.

Říká se, že těsně před smrtí se člověku před očima promítne celý život. Jde o jeden z těch obecně uznávaných faktů, jež lze jen těžko ověřit. Na sklonku prvního kilometru se nejspíš ocitám smrti blíže než kdy jindy, protože do hlavy mi chaoticky vplouvá vzpomínka za vzpomínkou.

Promítl jsem si kupříkladu, jak jsme si ve středoškolském věku jednou vyrazili s naším kroužkem orientačního běhu zatrénovat do přilehlého parku. A protože doba byla pokroková, zaměřili jsme se toho roku na radiový orientační běh. Už během prvních minut se odmlčela stanice číslo pět. Nenašli jsme ani vysílač, ani pachatele. Předpokládám, že dotyčný se dodnes v hospodě u piva chlubí, jak pomáhal rozbíjet prohnílý socialismus.

Sounáležitost.

Další rozšířené rčení praví, že běžci jsou jedna velká rodina. Tím pádem platí nepsané pravidlo, že na trase se všichni zdraví, bez ohledu na věk, pohlaví, vybavení či výstroj. Prozradím vám tajemství: realita je odlišná. Ne každému stojíte za pozdrav, mnohým často dokonce ani za pohled. Tady je má rada: neberte to nijak osobně. Nevíte, čím dotyčný nebo dotyčná právě prochází. O to víc potěší každý, kdo na mávnutí, pokývnutí či pozdravení odpoví, nebo dokonce potkávací rituál iniciuje jako první. Tací mi významnou měrou zvednou náladu, jakkoli blízko totálnímu kolapsu se právě nacházím.

Dost mi to připomíná komunitu miníkářů. Když jsme si pořídili našeho prvního Mini Coopera, okamžitě jsem kouzlu sounáležitosti propadl. Naprosto zřetelně si také vybavuji prvního kolegu miníkáře, na kterého jsem narazil. Vlastně byli dva. Obrovští chlapi s vyholenými hlavami, ramena po obou stranách přetékáající ze stažených oken. Ve chvíli, kdy jsem je na dohled od Nové scény DJKT vesele zdravil, vnímal jsem jen jejich černé auto. Osádky jsem si všiml, až když mě vůz míjel. Řidič i spolujezdec mě sveřepě a překvapeně probodávali pohledem. Ani jeden z nich nezareagoval. Už nikdy jsem je na silnici nepotkal. Něco mi říká, že je to možná dobře. Od té doby si máváme se spoustou jiných miníků, stejně jako nás nevšímavě míjejí další. Tak to zkrátka je. Proč by to v teniskách a na trati mělo být jinak?

Potkávat protiběžce považuji za důležité. Nic mě tak nestimuluje jako snaha nevypadat na umření, když mě někdo míjí. A tak zahlédnu-li v dáli před sebou kývající se postavu, sbírám zbytky sil, i kdybych měl za jejími zády padnout vyčerpáním. Mineme se a já ještě pár kroků bojuji. Vydrž alespoň za zatáčku, co kdyby se po tobě ohlédla. Uf.

Před cílem.

A je to. Neuvěřitelné se stává skutečností. Jsem téměř na konci trasy. Domov je prakticky na dohled. Vbelhávám se do naší ulice. Tak, hochu, pusť se do toho, už jenom kousek. Tenhle moment se hodně podobá potkávání se s kolegy běžci. Přece nedopustíš, aby tě sousedé zahlédli, jak se plazíš v prachu. Sbíráš síly a dokulhávám i ten zbytek.

Doma.

Vyčerpaně se svalím na stoličku, abych se zbavil bot a posléze i propocených svršků. Doplním ztracené tekutiny a hurá do sprchy. Na zmožené tělo začínají dopadat první kapky a já mám neodbytný pocit, že něco není v pořádku. Co to ale může být?

Vykoupán, osušen, převlečen. Zasloužím si odpočinek a nějakou tu sladkou odměnu. Rozvaluji se v křesle, čaj u ruky, nohy natažené, banán vybalen.

A konečně mi to dochází. Nevypnul jsem sledování svého skvělého výkonu na úžasných a přemoudřelých hodinkách, takže vůbec nevím, jak jsem si objektivně vedl!

Tak holt příště. Ach jo.